

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

I den ordveksling, jeg tidligere på dagen havde med hr. Kim Behnke, spillede tallene 17 pct. og 9,3 pct. en væsentlig rolle, nemlig med hensyn til udliciteringen i henholdsvis staten og kommunerne. Hvad hr. Behnke ikke nævnte, var, at det jo kun er på driftsområdet. På anlægsområdet fik vi før at vide af finansministeren at udliciteringsprocenten i staten er 75 og i kommunerne 76,7.

Det understreger, hvad jeg før sagde heroppefra. Metoden er altså godt kendt, og så kan vi vist roligt overlade ansvaret for borgernes velbefindende og for pengenes bedste benyttelse til de pågældende.

For os kan de tal ligge hvor som helst mellem 0 og 100. Det anser vi for ret uinteressant. Det afgørende er, at det gøres så hensigtsmæssigt som muligt. Jeg tror endda, det var fru Pernille Sams, der tidligt på eftermiddagen brugte udtrykket, at man skulle tage de ideologiske briller af, eller noget i den retning, og det er jeg fuldstændig enig med ordføreren for forespørgerne i.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Under debatten har jeg givet en lang række konkrete eksempler på, hvordan man i forskellige ressortministerier ikke efterlever den udbudsforpligtigelse, der følger af cirkulæret om udlicitering og udbud af offentlige drifts- og anlægsopgaver, først cirkulæret fra 1992 og siden det reviderede cirkulære fra 1994, og så har jeg naturligvis gjort mig en forestilling om, at den ansvarlige minister, finansministeren, ville kommentere de synspunkter.

Jeg har også i to-tre omgange konstateret, at det løfte, som finansministeren i et svar til Folketinget den 29. marts 1994 gav om, at det er hensigten snarest at revidere vejledningen, endnu ikke er indfriet, og derfor vil jeg her på faldebrevet, hvor debatten er ved at klinge af, blot bede finansministeren om helt klart at tilkendegive, hvornår det løfte bliver indfriet, og om det tilsagn, finansministeren så giver i denne omgang, er et tilsagn, der holder vand.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 38 af Lars Løkke Rasmussen (V), Pernille Sams (KF), Kim Behnke (FP) og Kristian Thulesen Dahl (DF) forkastedes, idet 48 (V, KF, FP og DF) stemte for, 67 (S, SF, RV, EL og CD) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 67:

Forslag til folketingsbeslutning om repatriering af flygtninge.

Af Pia Kjærsgaard (DF) m.fl.
(Fremsat 9/1 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Anden næstformand (Henning Grove):

Må jeg bede om ro i salen, før vi går videre med forhandlingerne.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Regeringen synes, det fremsatte beslutningsforslag er et dårligt forslag. Vi vil ikke være med til at fratage folk deres opholdstilladelse i Danmark efter 7 år, 10 år, 15 år eller måske endnu længere tid. Regeringen har valgt at lægge en grænse, der går ud på, at inden for en periode på 3 år efter, at man har opnået asyl, kan man blive sendt tilbage, hvis der er sket en markant ændring i forholdene i det land, som man er flygtet fra.

Den grænse har vi fastsat efter en meget nøje afvejning af, dels at det vil yde beskyttelse til så mange som muligt – også midlertidigt – dels at man naturligvis ikke kan hive folk, der er meget velintegrerede her i landet, ud af den sammenhæng, som de nu engang er kommet til at indgå i. Der er altså sket en afvejning af på den ene side rationaliteten og på den anden side menneskeligheden, og i dette tilfælde mener vi at det er gået op i en højere enhed, og det vil sige, at der ikke er nogen planer om at ændre den grænse.

I øvrigt kan det måske overraske en smule i betragtning af, at i de 10 år, hvor der var borgerlige regeringer, har man aldrig benyttet den regel, der var i lovgivningen.

Det, der er sket under den nuværende regering, er, at vi har ændret tidsregningen – forstået på den måde, at der nu regnes fra den dag, hvor man har fået asyl, og ikke fra det tidspunkt, hvor man har søgt om det. Det vil sige, at der er sket en stramning under den nuværende regering, og den har vi tænkt os at bruge i praksis.

Det er også i lovgivningen angivet, på hvilken måde man rent faktisk skal anvende den regel, og det sker jo på den måde, at det er Udlændingestyrelsen, der tager stilling til, om der er sket en så markant ændring, at der er grundlag for at fragte folk en asylholdstilladelse, og dér vil der være klageadgang til Flygtningenævnet, og det vil sige, at det er de myndigheder, der giver asyl, som kan fratage én opholdstilladelsen.

Det vil sige, at der er kommet et langt klarere regelsæt end det, man har haft tidligere, og det ser vi ingen grund til at ændre på, og vi vil under ingen omstændigheder være med til det, der lægges op til i det her lovforslag: et farvel og tak og et spark ud af landet, selv om man er velintegreret og i øvrigt har gjort det, som skal til, for at man kan være en del af det danske samfund.

Dorte Bennedsen (S):

Danmark er ikke en bananrepublik, men en retsstat, og derfor siger vi heller ikke til folk: Nu skal I ud, uanset at vi for længst har givet jer en permanent opholdstilladelse. Konsekvenserne af det forslag, som ligger her, er f.eks., at ungarerne, som kom hertil i 1956, skal ud af landet, og det viser absurditeten i forslaget.

Det er ikke nogen hemmelighed, at forslagsstillerne er modstandere af, at udlændinge skal kunne opnå permanent opholdstilladelse. Det har vi unægtelig diskuteret et par gange her i salen, og forslagsstillerne er naturligvis i deres gode ret til at have denne holdning, men jeg må indrømme, at jeg er mere end forbløffet over, at partiet fremsætter et forslag som det her, et forslag, som, hvis det vedtages, netop vil bidrage til billedet af en bananrepublik.

Vi kan ikke støtte forslaget.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kan meddele, at Venstre har samme holdning i dag som under forespørgselsdebatten om det samme emne lige før jul.

Vi vedkender os fortsat VK-regeringens lovforslag om midlertidig opholdstilladelse til krigsflygtninge fra det tidligere Jugoslavien, men vi har aldrig lovet krigsflygtningene, at de kunne blive indvandrere – tværtimod: Da lovforslaget om midlertidig opholdstilladelse blev fremsat, var det for Venstres vedkommende en forudsætning for den midlertidige beskyttelse – og det har det hele tiden været – at den netop er midlertidig og ophører, når freden sænker sig og genopbygningen begynder.

Danmark skal naturligvis yde sit bidrag til genopbygningen af det tidligere Jugoslavien, men de herboende bosniere må så også vise vilje til at vende tilbage, når de bliver bedt om det. Det appellerer vi til dem om.

Det vil være meget vanskeligt for danskerne at forstå, at de skal yde økonomiske ofre, og at danske soldater skal miste livet, hvis ikke de, der har fået husly her i Danmark, også selv siger: Naturligvis vender vi tilbage for at genopbygge vort land.

Det vil også være meget vanskeligt for de bosniere, der blev tilbage i deres land og tog kampen op, at forstå, at de, der var så heldige at slippe ud, ikke vil anvende deres kræfter til genopbygning i Eksjugoslavien.

Danskerne tog godt imod de krigsramte, kommunerne lagde sig i selen og byggede flygtningelandsbyer, og mange frivillige kræfter forenedes i en indsats for at gøre forholdene tålelige.

Regeringen og regeringspartierne har, siden man for et par år siden gjorde krigsflygtninge til indvandrere, et kæmpemæssigt troværdighedsproblem. Nu er freden indledt, men regeringen fortsætter med dag for dag at give i hundredvis af krigsflygtninge asyl i Danmark. Det er for os ufatteligt, at regeringen i den grad vil lægge udlændinge for had i Danmark. Vi frygter, at det er det, der sker.

Krigsflygtninge blev modtaget godt her i Danmark. Det kostede milliarder af kroner, og mange spørger, om de danskere, der mistede livet i Jugoslavien, døde forgæves, og om ikke det var en indsats, som regeringen takserer så højt, at den også forlanger, at de krigsramte nu selv yder deres indsats blandt deres eget folk i deres eget land.

Som den forrige ordfører også sagde det, kan vi heller ikke i Venstre være med til at vedtage love med tilbagevirkende kraft, når jugoslaverne har fået velerhvervede rettigheder – selv om vi var imod det.

Nu har de fået det ved lov, men det var derfor, vi allerede i december appellerede til regeringen om at standse asylsagsbehandlingen, og vi vil i Venstre igen og igen foreholde indenrigsministeren de tidligere løfter til den danske befolkning, og vi vil igen og igen minde den danske befolkning om de løfter, der blev afgivet om, at de krigsramte naturligvis skulle vende tilbage. Igen vil jeg godt understrege, at det mener vi naturligvis i Venstre skal være efter en nøje planlagt repatrieringsordning.

Siden dette beslutningsforslag blev fremsat, har vi så fået forlydender fra Tyskland om, at tyskerne vil sende jugoslaverne tilbage, og jeg vil godt benytte lejligheden til at bede ministeren bekræfte her i dag, at de jugoslaver, der fra Tyskland i større eller mindre mængde kommer til Danmark illegalt, kan vi ikke bare afvise. Ifølge dagbladet Information kom der 13 illegale i sidste uge, og de ti er her endnu, og med den sagsbehandlingstid, der er, kan man forudse kæmpeproblemer.

Jeg beder ministeren om at være så ærlig, at ministeren bekræfter heroppefra, at kendsgerningen er, at hvis der bliver store tilstrømninger fra Tyskland af jugoslaver, der formår at gemme sig længe nok, skal de have en asylsagsbehandling her i Danmark; det kan vi ikke blive fri for.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Der er ingen danske soldater, der er døde forgæves i Bosnien, fordi krigsflygtningene har fået mulighed for at søge asyl i Danmark efter international og dansk lovgivning.

Derimod er der nogle danske soldater, som er døde forgæves, fordi bl.a. fru Birthe Rønn Hornbechs parti, Venstre, har været med til at støtte en fredsaftale i Bosnien, som betyder en etnisk opdeling af landet.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Under forespørgselsdebatten for lidt siden var der en kollega, der hævdede, at min ordførertale havde for lidt substans. Det mener jeg at jeg var i stand til at dokumentere at han tog fejl i. Men jeg savnede faktisk noget substans i fru Birthe Rønn Hornbechs tale.

Trods intens lynning lykkedes det mig ikke at finde ud af, om Venstre muligvis kunne stemme for det forslag, som her er til behandling. Jeg ved godt, at man ikke nødvendigvis skal afgive sin endelige erklæring ved en førstebehandling,

men en antydning af, at det kunne man godt tænke sig at stemme for, eller at det kunne man ikke tænke sig at stemme for, eller at det ville man under ingen omstændigheder stemme for, fik vi ikke. Det ligner ikke fru Rønn Hornbech at være så hemmelighedsfuld.

Må vi så få substansen!

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen det er jo den kendte Arne Melchiorske metode!

Jeg sagde meget klart, at Venstre er imod, at jugoslaverne er blevet til indvandrere, og at de aldrig burde have haft permanent opholdstilladelse. Nu har et flertal i Folketinget givet dem permanent opholdstilladelse, og vi fratager ikke jugoslaverne deres velerhvervede rettigheder, selv om vi er imod, at de fik de rettigheder. Det er det klare svar, jeg kan give i dag: at vi ikke lovgiver med tilbagevirkende kraft. Længere kan jeg ikke strække mig i dag.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det kan være, at jeg kan hjælpe fru Birthe Rønn Hornbech lidt, for i det her forslag står der jo intet om, at det skal have tilbagevirkende kraft.

Nu har fru Birthe Rønn Hornbech det jo med at udsende mange pressemeddelelser, også om udlændingesituationen, og det er ikke længere siden end den 25. februar, fru Birthe Rønn Hornbech udsendte en meget bramfri pressemeddelelse – og sådan noget kan jeg godt lide, men jeg kan til gengæld også godt lide, at man følger det lidt op i Folketingssalen – hvori fru Birthe Rønn Hornbech omtaler de bosniere, som kan tænkes at komme fra Tyskland til Danmark.

Så vil jeg stille fru Birthe Rønn Hornbech et spørgsmål:

Det, der står i forslaget her, er jo blot, at man sætter en bom op og siger, at nu må der altså foregå et eller andet. Jeg er helt uenig i fru Birthe Rønn Hornbechs argumentation; jeg så gerne, at de, der er i Danmark, kunne sendes tilbage – i lighed med, hvad der sker i Tyskland. Men hvis vi nu siger, som det står i forslaget, at det er de kommende flygtninge – for der kommer jo fortsat flere – kunne fru Birthe Rønn Hornbech så ikke tilslutte sig forslaget?

Helge Adam Møller (KF):

Der er kun en eneste ting i forslaget, som Det Konservative Folkeparti er enig i, og det er ikke

i selve forslaget, men i bemærkningerne. Det er dér i bemærkningerne, hvor der står, at den dag freden er sikret i det tidligere Jugoslavien og forholdene er ordentlige osv., skal de tidligere jugoslaver vende hjem. Det er ikke lige det, der står, men det er det, der er meningen. Det er en klar konservativ holdning. Vi synes, man skulle leve op til den lov, som blev vedtaget for snart 4 år siden, og som hedder lov om midlertidigt ophold for personer fra Eksjugoslavien.

Når det er sagt – og det er vist 1½ linje i bemærkningerne, vi er enige om – vil jeg sige om selve beslutningsforslaget, at vi finder, at det er forenklet, forsimplet, asocialt og uanstændigt, og så har jeg været i godt og venligt humør, når jeg har sagt det på den måde.

For hvad er det, forslaget siger? Forslaget siger jo, at når der er fred eller normale forhold i det hjemland, en flygtning er kommet fra, skal hun eller han automatisk sendes hjem, og så kommer det interessante og det asociale: uanset hvor længe vedkommende har opholdt sig i Danmark!

Lad mig tage et eksempel:

Det betyder altså, at et stort antal af de mange tusinde ungare, som kom hertil i 1956, skal sendes tilbage til Ungarn, hvis dette forslag vedtages. Nogle af dem er nemlig stadig væk ungarske statsborgere, selv om de har boet her i over 40 år.

Lad mig tage et andet eksempel:

En udenlandsk kvinde, som kom til Danmark for ca. 27 år siden som flygtning fra Chile, og som ikke er dansk statsborger, men som er gift med en dansk mand, og som har tre børn, som alle tre er født i Danmark og har gået i skole i Danmark – den ene går nu i gymnasiet, den anden går på handelsskole, og den tredje er blevet landmand. Vedtages dette forslag, skal denne kvinde, som har boet i Danmark i 27 år, og som er hustru, mor og måske også bedstemor, altså øjeblikkeligt sendes til Chile.

Så kan man spørge: Er det til gavn for kvinden eller hendes familie? Nej, selvfølgelig er det ikke det, og dette forslag vil altså skabe langt flere familiemæssige og sociale problemer, end det overhovedet vil løse, og det er derfor, jeg tillader mig at karakterisere det som asocialt.

Jeg tror, det skulle være helt klart for alle, at vi ikke kan stemme for dette forslag.

Anne Baastrup (SF):

Det er sjældent, at jeg erklærer mig enig med hr. Helge Adam Møller på dette område, men jeg

synes, beskrivelsen af dette forslag var ganske præcis.

Sagen er den, at forslaget indeholder to ting, nemlig en beslutningsforslagstekst og så nogle bemærkninger, som handler om noget helt andet, og beslutningsforslagets tekst har tilbagevirkende kraft, og det er fuldstændig rigtig, som de tidligere ordførere har sagt, at det også handler om ungarene og polakkerne og om mennesker, der har opnået statsborgerskab her i landet.

Det er et plat, primitivt og uigennem tænkt forslag, som vi under ingen omstændigheder kan støtte.

Elisabeth Arnold (RV):

På Det Radikale Venstres vegne vil jeg sige, at dette forslag kan vi under ingen omstændigheder støtte. Ligesom de to forrige ordførere finder jeg forslaget plat, primitivt og uanstændigt.

Jeg kan også konstatere, at der tilsyneladende er mere end en nuanceforskel mellem Venstres ordfører på området og Det Konservative Folkepartis ordfører på området. Jeg kan kun konstatere, at Venstre på dette område tilsyneladende i fuld fart er på vej over i en helt anden grøft, end vi har kendt til i 1980'erne. Det beklager vi meget, men vi må altså konstatere, at der på dette område er en drejning i Venstres politik, som vi ikke på nogen måde bryder os om.

Vi kan kun fra radikal side sige, at forslag af denne type kan vi under ingen omstændigheder støtte, og at det ville være fuldstændig vanvittigt at gøre det.

Tom Behnke (FP):

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at når vi taler om at yde hjælp til flygtninge, er det en fordel, at man yder hjælpen i nærområdet, alene ud fra den betragtning, at man kan hjælpe langt flere personer for de samme penge, som det koster at få en enkelt her til landet. Derfor har vi det humane hensyn, at vi gerne vil hjælpe nogle flere end bare de enkelte, der kan komme til Danmark.

Når vi så taler om de flygtninge, der alligevel kommer til Danmark, er det vores opfattelse, at de pågældende fortsat skal betragtes som flygtninge, og at de skal vende hjem, når de får mulighed for det eller på et eller andet tidspunkt kommer i en situation, hvor de kan opnå at få dansk statsborgerskab. Så overgår de naturligvis til at være danske statsborgere, og dermed kan de blive her så længe, de har lyst,

lige så vel som alle andre danske statsborgere kan det. Det vil sige, at vores opfattelse er, at flygtninge skal have midlertidig opholdstilladelse og ikke, som det er i dag, at lige så snart en flygtning har været her i bare 3 år, får vedkommende en permanent opholdstilladelse og kan reelt blive her, lige så længe han eller hun har lyst.

Hvis vi kigger på den aktuelle gruppe flygtninge, som er personer fra det tidligere Jugoslavien, hovedsagelig bosniere, har vi jo nu set, at indenrigsministeren vil bruge 6 mio. kr. på en oplysningskampagne til at lokke de pågældende mennesker til at vende tilbage til det tidligere Jugoslavien. Så må man spørge sig selv: Hvis ministeren finder det forsvarligt at bruge penge på at lokke bosnierne til at vende tilbage til det tidligere Jugoslavien, må det være, fordi ministeren vurderer, at det er sikkert, at de pågældende kan vende tilbage til det tidligere Jugoslavien, og hvis det er situationen, burde man også tage konsekvensen af begrebet flygtninge og sige til de flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, der er her i landet: Tak for denne gang! Nu må I gerne vende hjem igen.

Men midt i alt det her sker der jo også det, når vi taler om bosnierne, at der er visse organisationer, foreninger og lign., som kører nogle direkte løgnkampagner. Jeg sidder med et udklip fra Det Fri Aktuelt, hvor Dansk Flygtningehjælp oplyser, at der er 16.000 flygtninge fra det tidligere Jugoslavien her i landet. Det er ikke rigtigt. Indenrigsministeriet har i hele 1995 og sågar her i starten af 1996 sagt, at tallet var 17.000, til trods for at man ved, at den opgørelse med de 17.000 er tilbage fra den 1. januar 1995 og altså et stærkt forældet tal. Det reelle tal er snarere i nærheden af 23.000 personer fra det tidligere Jugoslavien, og på den måde er der altså organisationer, som direkte prøver at køre en løgnkampagne for at neddyse opgavens omfang.

Det er vores opfattelse, at de pågældende skal sendes hjem, straks det er muligt, og i og med, at indenrigsministeren vil afsætte penge til at informere personer fra det tidligere Jugoslavien om, at de skal vende tilbage, må det også være muligt, at vi kan sende dem hjem, der er her i landet.

Vi er så godt klar over, at der er mange af dem, der har fået permanent opholdstilladelse og dermed juridisk efter gældende lovgivning, som Fremskridtspartiet har stemt imod, har mulighed for at blive i Danmark. Vi ved også, at

siden vi havde den forespørgselsdebat, der var rejst af Fremskridtspartiet den 12. december sidste år, altså for et par måneder siden, er der yderligere omkring 3.000 personer, der har fået permanent opholdstilladelse. Det advarede vi imod dengang og sagde: Lad os nu lave et stop her, så der i hvert fald ikke er flere, der opnår permanent opholdstilladelse, men det ville Folketinget ikke være med til.

Jeg skal også sige, at ved, at vi hjemsender de pågældende personer nu, hvor det er muligt, bevarer vi respekten om begrebet flygtninge, plus at de penge, der i dag bliver brugt til de mange jugoslaver, der er her i landet, ville kunne bruges til nogle andre flygtninge, som i langt højere grad har krav på og behov for at få en form for beskyttelse og hjælp.

I øvrigt er det også vores opfattelse, at mange af de penge, der bliver brugt på det her, kunne blive brugt på andre væsentlige områder i Danmark, f.eks. til nedbringelse af ventelisterne til operationer, på hele ældreområdet, og på de svageste og de mange tusinde her i landet, som i virkeligheden er hjemløse, og som der ikke bliver gjort ret meget for.

Så vil jeg godt sige om selve forslaget, at det, der går galt, jo nok er, at forslaget er formuleret forkert, og det er givet også derfor, at hverken Venstre eller De Konservative kan bakke op om forslaget. Det synes jeg er lidt synd, og det kunne da være, at forslagsstillerne kunne rette forslaget til, sådan at vi bliver enige om definitionerne, for det, der bliver sagt, er jo, at flygtninge skal vende tilbage, når der er fred og ro, og det var for så vidt også det, som Venstre var inde på.

Dér, hvor man så siger, at forslaget har tilbagevirkende kraft, er, hvor man skriver: »... uanset hvor længe de pågældende har opholdt sig i Danmark.« Det er dér, det går galt, for lige så snart de har været her i 3 år, overgår de jo fra flygtningestatus til indvandrerstatus og kan reelt blive her, så længe de vil.

Vi er positive over for forslaget; vi synes bare, vi skal have rettet lidt op på begreberne i det.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Specielt hr. Helge Adam Møller, men også Venstres ordfører forsøgte for mig at høre at undgå at komme ind på selve det princip, som forslaget drejer sig om, ved bl.a. at henvise til, at det var asocialt og andet, når man talte om, hvorvidt folk, der har opholdt sig her i Danmark i flere år, skulle hjem.

Nu kan man jo tolke forslaget, som man vil, men man kunne vælge at tolke det derhen, at et lovforslag ville gælde for de flygtninge, der kommer til landet efterfølgende, så uanset hvor lang tid de har opholdt sig i Danmark, skal de kunne hjemsendes, hvis der bliver fred i eller sker en normalisering af forholdene i deres hjemland.

Hvis man nu tolker forslaget på den måde – for sådan kan det jo tolkes – kunne jeg godt tænke mig at høre, om hr. Helge Adam Møller på De Konservatives vegne kunne give støtte til det, eller om man så stadig væk fastholder sin modstand mod det. Det synes jeg egentlig vil være interessant at få klarlagt.

Jeg synes også, at fru Birthe Rønn Hornbech skylder os et svar på det spørgsmål, fru Pia Kjærsgaard stillede før, men som fru Birthe Rønn Hornbech muligvis ikke havde lejlighed til at besvare.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det kan jeg garantere hr. Thulesen Dahl for at vi ikke vil, heller ikke selv om man indlægger den fortolkning i det.

Nu nævnte jeg før eksemplet med manden fra Ungarn og kvinden fra Chile, der kom for henholdsvis 40 og knap 30 år siden, i håb om, at selv hr. Thulesen Dahl og hans parti kunne se, at det ville være urimeligt, at de blev sendt hjem, selv om situationen blev normal.

Jeg kan så tage det tredje eksempel.

Der bliver spurgt: Hvad nu med det, der sker i morgen eller i overmorgen? Okay, Sjininovskij vinder præsidentvalget i Sovjet, og han får magt til at gøre det, han har sagt han vil, og vi får så en slags borgerkrig i de baltiske lande. Vi har 50.000 baltere stående her i Danmark, der søger flygtningestatus. De får den. Om 35 år kommer der igen demokrati ovre i Estland, Letland og Litauen. Til dem, der har boet 35 år i Danmark, vil hr. Thulesen Dahl stadig væk sige, at de skal vende tilbage, også selv om de var 1, 2 eller 3 år, da de kom til Danmark. Det er det, der står i forslaget; hr. Thulesen Dahl har selv skrevet det.

Prøv nu at læse, hvad der står, og find så ud af, at det er et uanstændigt, urimeligt og asocialt forslag, uanset hvordan man fortolker det.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er næsten ikke nødvendigt at sige noget, for er der to, der står sammen i dansk politik, er det hr. Helge Adam Møller og Venstres ordfører i

udlændingsespørgsmål. Jeg kan kun gentage, hvad der har været Venstres politik, så længe jeg har været ordfører:

Vi mener, at alle skal have midlertidigt ophold. Ingen skal have ophold fra starten med henblik på permanent opholdstilladelse, men opholdstilladelsen kan blive forlænget.

Vi har sammen med Det Konservative Folkeparti fastsat en 7-års-regel, for når man har været her i 7 år, kan man også få statsborgerskab. Uanset hvad Dansk Folkeparti fremsætter af forslag, er det fortsat Venstres politik, samtidig med at vi altså ikke lovgiver med tilbagevirkende kraft, for nu at få det sagt en gang til.

Det var præcis derfor, vi sidste år også sammen fremsatte lovforslag om, at de midlertidige opholdstilladelser for bosnierne kunne forlænges.

Dér var det, at flertallet i Folketinget gjorde jugoslaverne til indvandrere, og det er vi fortsat imod, men vi anfægter ikke en demokratisk beslutning, der er truffet her i Folketinget.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, det er svært at tilføje noget til hr. Helge Adam Møllers udmærkede gennemgang af forslaget. Forenklet, asocialt, uanstændigt er det automatisk at udsende folk, uanset hvor lang tid de har været i Danmark, og uanset hvordan deres situation i øvrigt er.

Derimod må jeg sige, at jeg er uenig med SF i denne sag. Jeg tror ikke, det er korrekt, at forslaget er uigenomtænkt. Jeg tror, at forslaget er gennemtænkt. Jeg tror, at det præcist afspejler, hvilke tanker der er på den yderste højrefløj omkring Den Danske Forening, og det må vi jo så bare tage til efterretning.

Arne Melchior (CD):

Papiret er tålmodigt. I første sætning i bemærkningerne skriver forslagsstillerne, at en række steder i verden er der opnået fred. Det bliver så til to eksempler; længere var rækken altså ikke.

Minsandtten om ikke Dansk Folkeparti har set en fredsslutning i det tidligere Jugoslavien og en underskrivelse af en fredsaftale for Mellemøsten. Det fører så et par linjer længere henne til, at så er forholdene normaliseret.

Man skal vel nok være både blind og døv for at sige, at der er normale forhold i Mellemøsten og normale forhold i det tidligere Jugoslavien. Men det er da klart, at man behøver ikke følge med, man behøver ikke interessere sig for det, og jeg er helt enig med hr. Søren Søndergaard i, at dette forslag om, at man pr. automatik skulle

sende de pågældende tilbage, ville blive frem-
sat, uanset hvor forfærdelige vilkårene var –
uha, åh skræk!

Alligevel er jeg glad, for jeg oplever for første
gang, i hvert fald i lange tider, at jeg er tilfreds
med at gå arm i arm med hr. Helge Adam
Møller og med det indlæg, han holdt i dag. Hr.
Helge Adam Møller og jeg har haft nogle dis-
putter om ting af denne art, men i dag er han
kommet så langt, og det vil jeg både gratulere
ham med og takke ham for.

Til sidst et enkelt ord til fru Birthe Rønn
Hornbech. Hun talte igen om, at flygtninge ikke
måtte blive til indvandrere, men det bliver de
altså. Flere af ordførerne har været inde på, at
det jo ikke er ligegyldigt, hvor længe man har
været her, og at det ikke er ligegyldigt, hvilke
relationer man får til Danmark, dansk sprog,
dansk kultur, arbejdsmarkedet, familien osv., så
fru Rønn Hornbech kan ikke skamride den hest
længere, at flygtninge ikke må kunne blive til
indvandrere. Hvis de er her i en årrække, kan
det næsten ikke undgås, og det ved fru Rønn
Hornbech udmærket.

Så jeg mener, det er helt urimeligt, at hun
taler om et troværdighedsproblem for regerin-
gen. Jeg mener, at andre har et næstekærlig-
hedsproblem, hvis de ikke kan indse, at når man
har fået en tæt tilknytning til sit nye land og ens
gamle by er ødelagt, så der ikke er sten på sten
tilbage, er der ikke noget, der er normaliseret, og
så er man blevet inkorporeret i det danske sam-
fund.

Det vil gå med de flygtninge, vi har modtaget
i de sidste 10–20 år, som det er gået med flygt-
ningestrømme, vi har modtaget tidligere i vor
historie, at de vil tilføje Danmark noget og berige
det, og i vid udstrækning gør de det allerede.

Forslaget er dømt til varig skam.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det var godt. Jeg synes, det er interessant, at hr.
Melchior siger, at der ikke er fred og ordnede
forhold i det tidligere Jugoslavien. Så vil jeg
godt høre, hvordan hr. Melchior og CD forhol-
der sig til indenrigsministerens ansøgning om at
bruge 6 mio. kr. på en oplysningskampagne
over for bosniere her i landet gående ud på, at
de skal vende tilbage til det tidligere Jugoslavi-
en, for det er jo så rent spild af penge, at man
bruger 6 mio. kr. på det. Er virkeligheden ikke
den, at indenrigsministeren har den opfattelse,
at der er så ordnede forhold i det tidligere Jugo-

slavien, at de godt kan vende tilbage? Når det er
tilfældet, bør man vel også drage konsekvensen
af det og sige, at hvis der er så ordnede forhold,
skal de pågældende mennesker vende tilbage.
Det var det, der lå i kortene, da de oprindeligt fik
en opholdstilladelse, der var midlertidig, nemlig
til de kunne vende hjem igen, og så skal de vel
også vende hjem igen, når de kan det.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er vel et urimeligt krav, at jeg skal fortælle,
hvad indenrigsministeren mener om tilstanden i
Jugoslavien. Hun er jo selv til stede, og der er
vel ingen anden, der skal udtale sig på hendes
vegne i den sammenhæng. Men jeg har da mær-
ket mig, at hr. Tom Behnke de to sidste gange,
dels i dette indlæg, dels i slutningen af sin ord-
førertale, talte om en oplysningskampagne, men
første gang talte han om en lokkekampagne, og
det er altså noget helt andet. Jeg vil godt se den
minister i en dansk regering – undskyld, jeg
siger det, men jer regner jeg altså ikke i denne
sammenhæng – der vil sige, at i dag har vi nor-
maliserede tilstande i det tidligere Jugoslavien,
således som forslagsstillerne skriver i deres
tekst. Skønt det ikke er op til mig, vil jeg godt
spå, at det vil vi ikke få at opleve.

Oplyse skal man altid have lov til, men en af
de mange grunde til, at det ikke er bedre, er jo
bl.a., at det internationale samfund svigter. Der
er syv eller otte af EU's medlemslande, som
endnu ikke har sendt de politifolk, som er lovet.
Jeg tror, der kun er kommet mellem 25 og 33 pct.
af de tilsagte politifolk fra EU. Så der er masser
af grunde til, at det ikke er normalt, og normalt
er det ikke. Det ved hr. Tom Behnke udmærket,
og derfor lader jeg mig ikke provokere til mere
af ham i denne sag.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Til hr. Tom Behnke vil jeg godt sige, at virkelig-
heden er en helt anden. Virkeligheden er, at der
er mange af de herværende bosniere, der på
trods af, at der ikke er en stabil fred i deres land,
alligevel ønsker at vende tilbage, og derfor er
det dybt fornuftigt at anvende nogle midler til at
hjælpe dem i den situation. De er selvsagt usikre
på, om det kan lade sig gøre, og det aktstykke,
der nu foreligger fra Finansudvalget, har til
hensigt at hjælpe dem til at få afklaret denne
usikkerhed.

Men reaktionen er jo typisk for Fremskridtspartiets dobbeltmoral. Når vi taler om at tage flygtninge herop, bliver der altid sagt, at det skal vi ikke gøre, for vi skal hjælpe dem dér, hvor de er, og når vi så vil bruge pengene til at hjælpe derude, er det også forkert.

En sidste bemærkning skal være, at da fru Pia Kjærsgaard tidligere var på talerstolen, sagde hun om det foreliggende beslutningsforslag, at det vil stoppe for nye folk, der kommer hertil fra Tyskland, eller hvor de nu måtte komme fra, og at det ikke har tilbagevirkende kraft. Det fik mig til at overveje, om vi har hver sin udgave af beslutningsforslaget, for det er nemlig ikke det, der står i det, der foreligger for mig.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg er glad for, at vi i dag får slået helt fast, at et flertal af partier ønsker at føre den politik her i landet, at man bilder befolkningen ind, at vi roligt kan tage imod flygtningene, fordi de kun skal være her midlertidigt; de får kun midlertidig opholdstilladelse, og de skal kun være her midlertidigt, og meningen er, at de skal vende tilbage igen, når der bliver fred i det tidligere Jugoslavien.

Efterfølgende sker der så det, at mange af dem går hen og får permanent opholdstilladelse, og dermed skal de ikke vende tilbage, når der bliver fred, og selv for dem, der ikke har fået en permanent opholdstilladelse, er det nu flertallets opfattelse, at de heller ikke skal vende tilbage, for der er ikke normale tilstande, som hr. Melchior siger. Hvornår er der normale tilstande i et land, efter at der har været borgerkrig? Der kan vel både gå 10, 15 og 20 år, og så er det klart, at så har de pågældende mennesker jo været så længe i Danmark, at der ingen tvivl er om, at alle synes, det er rimeligt, at de får lov til at blive her.

Det, vi har lagt op til, når vi taler om flygtninge, er, at de kan få en beskyttelse her i landet mod forfølgelse og overgreb, men at de også skal vende tilbage, når der er fred og ro. Den almindelige opfattelse, som jeg har haft, og som jeg tror store dele af befolkningen har, er, at det er det, der ligger i flygtningebegrebet, men flertallet her i Folketinget definerer det på en anden måde. Flygtninge er for så vidt bare noget, vi kalder dem. Det er nogle mennesker, der kommer til Danmark, og hvis det stod til flertallet, skulle de mennesker have lov til at blive her resten af deres liv. Det er det, der bliver lagt op

til i dag, og jeg synes, det er rart, at det bliver slået fast, at det forholder sig sådan, at et flertal her i Folketinget ikke har tænkt sig, at de pågældende mennesker skal tilbage igen, medmindre de selv frivilligt ad åre synes, at det kunne være rart at vende hjem.

Dér har vi så en markant anden holdning. Vi har nemlig den opfattelse, at de er flygtninge, og at de har fået beskyttelse. Nu er der fred, og så skal de vende tilbage.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Uanset hvad hr. Tom Behnke siger, er kendsgeringen, at der på trods af titlen aldrig nogen sinde er vedtaget en lov om midlertidigt ophold, der betød, at folk skulle vende tilbage, når det midlertidige ophold var ophørt.

Det, der blev vedtaget, var en lov, som Fremskridtspartiet i øvrigt stemte imod, men som gik ud på, at man sagde, at man for en periode på 2 år i første omgang forhindrede folk i at få behandlet deres asylsag. Det var det midlertidige. Man fratog folk en ret til at få behandlet deres asylsag, som de ellers har i henhold til internationale konventioner. Det store indgreb lavede det danske Folketing.

Da de 2 år så var gået, var der nogle, der mente, at man skulle forlænge indgrebet og gøre det endnu værre, nemlig forlænge det til 3 år, men der var så et flertal, der sagde, at 2 år var nok, og derefter skulle der gå en fuldstændig normal asylsagspraksis i gang.

Så det er fuldstændig forkert, hvad hr. Tom Behnke siger.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg bliver nødt til at korrigere hr. Tom Behnke på et enkelt område, for når hr. Tom Behnke siger, at der er et stort flertal her i Folketinget, der ikke ønsker, at flygtninge, der har fået asyl i Danmark, nogen sinde skal kunne sendes hjem igen, kunne det jo i hvert tilfælde opfattes, som om det store flertal, hvis det skal være så stort, omfattede både Det Konservative Folkeparti og for den sags skyld også Venstre, og det gør det ikke.

Jeg vil godt gentage det, fru Birthe Rønn Hornbech sagde: Vores to partier er enige om, at grænsen skal være 7 år, således at hvis man er flygtning og får asyl i Danmark og situationen i hjemlandet inden for de første 7 år bliver normal, ønsker vi, at man skal vende tilbage. Det

kan så diskuteres, og det har vi også gjort tidligere, om grænsen skal være 7 år, 8 år, 9 år eller 3 år, som den er i øjeblikket.

Det er en diskussion, men det, der er det helt urimelige her, er, at forslaget ingen grænse sætter, og det vil sige, at selv om man har boet i Danmark i 30, 40, 50, 60, 70, 80 eller 90 år, skal man under alle omstændigheder vende hjem. Det er altså urimeligt, men vi vil godt have en 7-års-grænse, og det arbejder vi fortsat for.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det, det drejer sig om, vil jeg sige til hr. Helge Adam Møller, er jo blot, at De Konservative og til dels også Venstre bare skal have en søgt forklaring for at komme til at stemme imod dette forslag.

Man kan dog sige tingene, som de egentlig er. Det gør hr. Arne Melchior og hr. Søren Søndergaard, men fru Birthe Rønn Hornbech og hr. Helge Adam Møller fupper, som de sædvanligvis gør, når det drejer sig om udlændings-spørgsmål, og det synes jeg er dybt forkasteligt.

Så må jeg sige til hr. Søren Søndergaard, at jeg desværre må give hr. Søren Søndergaard ret en gang til, for det er rigtigt, at da lovforslaget om midlertidig opholdstilladelse blev debatteret og vedtaget her i Folketinget, var det klart med den begrundelse, at det skulle tages op igen efter 2 år.

Man skal ikke sige, at Folketinget ikke vidste, hvad man talte om. Jeg var ordfører på den sag, og jeg sagde til Folketinget, at det var et blålys, der ville medføre, at det blev en permanent opholdstilladelse, og i dag står vi med skægget i postkassen.

Man skal ikke lade, som om man ikke er klar over konsekvenserne, og hykleri er dog det værste i det politiske billede. At man har en opfattelse, som jeg er uenig i, respekterer jeg, men hykleri er næsten ikke til at bære.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil sige til fru Pia Kjærsgaard, at selv om stemmen hæves noget, bliver det, man siger, jo ikke mere rigtigt. Jeg er godt klar over, at fru Pia Kjærsgaard ikke kan fordrage, at vi vedstår, at det var os, VK-regeringen, der fremsatte lovforslaget om midlertidig opholdstilladelse, og det er da fuldstændig rigtigt, at fru Pia Kjærsgaard, der dengang var medlem af et andet parti, sagde, at det var et blålys. Men vi vedkender os det

altså stadig væk, og det er vel det, fru Pia Kjærsgaard ikke kan fordrage. Vi står ved det, og så kan fru Pia Kjærsgaard sige, at man bliver snydt, og det har vi såmænd også selv sagt, men vi render ikke fra, at sådan gjorde vi altså dengang.

Det var nu hr. Søren Søndergaard, der fik mig på talerstolen. Hr. Søren Søndergaard har store kundskaber, imponerende kundskaber, men nu lykkedes det mig alligevel at finde en ting, jeg må korrigere. Det er ikke sådan, at vi i Danmark har en forpligtelse til at gennemføre en asylsagsbehandling efter internationale regler. Det kræver de internationale regler ikke; de kræver alene, at vi ikke udsender personer, der er forfulgt. Jeg kan se, at hr. Søren Søndergaard nikker: Vi er enige.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Fru Pia Kjærsgaard må såmænd skælde mig ud for næsten alt. Jeg kan være dum, jeg kan være uintelligent, og hvad der ellers kan være, og det har jeg såmænd ikke noget imod, for det er jo en vurdering. Men hykler er jeg ikke, og jeg kan garantere, at den ordførertale, jeg holdt her, kom fra mit og den konservative folketingsgruppes hjerte. Vi mener nøjagtig, hvad jeg sagde, og de ord, jeg sluttede med at karakterisere forslaget med, mener jeg stadig væk gælder.

Jeg vil så godt spørge helt nøjagtigt: Mener fru Pia Kjærsgaard altså virkelig – og det accepterer jeg så, selv om jeg synes, det er uanstændigt – at de ungare, der har boet i Danmark i 40 år, skal sendes hjem? Hvis fru Pia Kjærsgaard så siger som hr. Thulesen Dahl, at det kun skal gælde i fremtiden, mener fru Pia Kjærsgaard så, at de baltere, der måtte komme, hvis der kommer et angreb fra Rusland mod de baltiske lande, og som får asyl i Danmark i 1997, 35 eller 40 år efter skulle vende tilbage, hvis de baltiske lande igen blev frie?

Det er det, der står i forslaget, og jeg vil godt have at vide, om fru Pia Kjærsgaard mener det, for så synes jeg, man skulle gå ud og agitere på gader og stræder for, at det er ungarene, vi vil have sendt hjem, og til sin tid balterne, der måske har boet i Danmark i 40 år. Det er et standpunkt. Jeg kan ikke forstå det; men det må jeg bare acceptere.

Pia Kjærsgaard (DF):

Lad mig sige fra starten af min ordførertale, at hvad adskillige ordførere måske ikke har læst,

så er det her et beslutningsforslag og ikke et lovforslag. Det er et beslutningsforslag, som går på nogle principielle synspunkter, som man så, alt afhængigt af om beslutningsforslaget bliver vedtaget, kan vedtage i den ene eller den anden form som lovforslag. Sådan er tingene i Folketinget, og jeg synes stadig væk, at det er meget, meget søgt at tale om ungarere og baltere i stedet for at forholde sig til det, som hr. Helge Adam Møller og andre udmærket godt ved det drejer sig om. Man skal ikke foregøgle nogen noget, og jeg vil stadig væk sige, at det var hykleri af værste skuffe, og det skuffer mig utrolig meget, at man fortsætter på den måde.

Dansk Folkeparti vil kraftigt markere, at vi ønsker en større del af de udenlandske borgere sendt tilbage til de lande, de er kommet fra, og at det sker snarest muligt. Som der står i forslaget, skal det bestemt undersøges, om det ikke kan lade sig gøre, hvis der er sket en forbedring, så der er en mulighed for at vende tilbage.

Der er desværre sket en eksplosion i antallet af udenlandske borgere i Danmark, der viser, at der bør gøres noget effektivt, og at det skal ske så hurtigt som muligt. Det er klart, at de nuværende forhold er selvskabte problemer, som det danske Folketing har påført den danske befolkning. Både den nuværende, den tidligere borgerlige og alle mulige andre regeringer, der har siddet i den sidste 10-års-periode, har været garanter for, at man ikke har taget hånd om problemerne.

Hvad er det så, der gør, at Dansk Folkeparti råber vagt i gevær over for den politik, der bliver ført på området? Baggrunden findes faktisk i konkrete tal fra Danmarks Statistik. Det er jo let tilgængeligt materiale, som alle kan få fat på, hvis de gør sig lidt ulejlighed. Mange gange bliver tallene fra Danmarks Statistik offentliggjort, men jeg kan så fortælle, at der for nylig er udsendt en opgørelse over antallet af udenlandske borgere i Danmark, og det er bestemt ikke opløftende læsning. Af en eller anden underlig årsag har jeg ikke set den sidste statistik offentliggjort nogen steder i medierne, men jeg vil godt sige, at alene i 1995 er antallet steget med næsten 26.000 personer eller 15 pct. af det samlede antal. Det er klart, at det primært er personer fra det tidligere Jugoslavien, som tidligere ikke har haft opholdstilladelse, men som nu er kommet ind i statistikken. Disse personer fra det tidligere Jugoslavien har i løbet af 1995 fået almindelig opholdstilladelse og er derfor med i de nyeste statistikker.

Så kan jeg sige til dem, der ikke er klar over det, at antallet pr. 1. januar 1996 af borgere fra det tidligere Jugoslavien faktisk beløber sig til meget mere end det, nogle ordførere har været oppe at sige. Det beløber sig til 28.081. Det er et ganske stort tal. Et kig ned over listen viser desuden, at et land som Somalia, der har sendt en del borgere herop for at få andel i vores goder betalt af skatteborgerne, beløber sig til 7.000 personer. 7.000 personer fra et land, der er os uvedkommende i forhold til religion, temperatur, kultur og meget, meget mere. Hvad vil disse borgere fra Somalia dog her, medmindre det er de sociale goder eller vores overliberale holdninger, der lokker?

Det er interessante tal, men de er også afskrækkende, og der bør gøres noget for at få dem ændret i nedadgående retning.

Tilsyneladende er der sket en positiv udvikling med hensyn til udenlandske borgere fra Iran, så antallet af borgere fra dette land er faldet – en udvikling, vi i Dansk Folkeparti hilser velkommen.

Ser vi på tallene i forhold til sidste år, har de europæiske udenlandske borgere forøget deres antal med en lille del, der typisk ligger mellem 80 og 300 borgere.

Anderledes ser det ud med somaliere og irakere, der vokser utroligt i antal. I 1981 – og det er altså kun 15 år siden – var der f.eks. kun 97 somaliere her i landet. I dag, 15 år efter, er der 7.000 fra Somalia. Mønsteret er fuldstændigt det samme for irakere, som der også er 7.000 af i dag.

Disse tal skal undersøges nærmere, og Dansk Folkeparti vil naturligvis stille en række spørgsmål – jeg vil gøre det skriftligt til indenrigsministeren – om disse foruroligende tal, som offentligheden bør være bekendt med.

På samme måde vil indenrigsministeren blive bedt om at forklare – det kan hun måske allerede gøre her i dag i sin svartale eller sit svarindlæg – hvordan indvandringen kan fortsætte med eksplosiv kraft, når vi tilbage i 1970'erne indførte et indvandrerstop.

Jeg skal blot nævne, at fra tredje til fjerde kvartal af 1995 steg antallet af indvandrede udenlandske borgere med 60 pct. Det er også et tankevækkende tal, som skal uddybes, og som der skal gøres noget ved fra regeringens side, mener vi. I Dansk Folkeparti ønsker vi naturligvis indvandrerstopet overholdt til punkt og prikke. Det er betænkeligt, dybt betænkeligt, at udenlandske statsborgere i dag udgør 4,2 pct. af

den samlede befolkning, altså en fordobling i løbet af perioden fra 1981.

Problemerne vokser med den fortsatte udlændingepolitik. Det mener vi der skal gøres noget effektivt for at standse, og jeg håber faktisk, at Venstre og De Konservative ved en anden god lejlighed, en anden god gang, når vi debatterer udlændinge i det danske Folketing, vil have en anden holdning.

Desværre er det sådan, at det egentlig kun er, når det er noget, som Venstre og De Konservative selv har rejst, at man kan være enige i det. Sådan har det været i de mange, mange år, vi har haft udlændingsespørgsmålet til diskussion herinde.

Jeg vil gerne sige til indenrigsministeren, som var oppe at holde sit første svarindlæg, at jeg synes, ministeren skal holde op med hele tiden at omtale, hvad borgerlige regeringer har gjort. Ikke fordi jeg skal forsvare borgerlige regeringer, bestemt ikke, men man bør se på problemet, som det er nu og her, og så sige: Hvad kan jeg som ansvarlig minister på området gøre ved det? i stedet for at blive ved med at sige: Nå, men der blev jo heller ikke gjort noget før i tiden. Det er dog et bagudrettet synspunkt, som jeg ikke har stor sympati for.

Jeg synes også, ministeren er meget ubehagelig, må jeg sige, i sin argumentation med »et spark ud af landet«. Det samme sagde fru Dorte Bennedsen, som omtalte, at Danmark ville blive en bananrepublik, hvis man vedtog det her beslutningsforslag. Jeg vil gerne spørge fru Dorte Bennedsen: Er Tyskland, et land, som vi har fællesskab med, f.eks. inden for EU, en bananrepublik? Vil fru Dorte Bennedsen betragte Tyskland som en bananrepublik?

Jeg har været heroppe for at komme med et par bemærkninger til fru Birthe Rønn Hornbech og også til hr. Helge Adam Møller. Jeg tror ikke, at jeg når ret meget længere.

Jeg kan sige til hr. Tom Behnke, som tog Venstre og De Konservative i forsvaret, at det her forslag kan man stemme for, hvis man er enig, og man kan stemme imod, hvis man er uenig. Sådan er det nu engang i det danske Folketing. Er man uenig, så skal man bare stemme imod. Dette forslag kommer til afstemning, inden sæsonen er slut – det vil jeg i hvert fald tage hånd om – så vi kan se, hvordan de forskellige politiske partier står herhjemme.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Fru Pia Kjærsgaard holdt for lidt siden med løftet pegefinger et pædagogisk foredrag om, at dette var et beslutningsforslag, og at der så skulle udarbejdes et lovforslag på baggrund af det.

Det har fru Pia Kjærsgaard jo fuldstændig ret i – hvis det bliver vedtaget.

Men så er det vel også rimeligt, at vi andre ser på, hvilket grundlag der skal udarbejdes et lovforslag på. Og på den baggrund har det altså ikke nogen mening, at fru Pia Kjærsgaard bliver vred, eller hvad hun nu ellers bliver – forarget – når vi andre taler om ungarerne, der kom hertil i 1956, eller chilenerne, der kom i 1973, tror jeg det var. De er omfattet af forslaget.

Det hedder ikke blot i teksten, men også i bemærkningerne, at det er opfattelsen, at ved en normalisering af forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager flygtninge, ophører forudsætningerne for de pågældendes opholdstilladelse, således at der pr. automatik bør ske en hjemsendelse, uanset hvor længe de pågældende har opholdt sig her i landet.

Det er jo lige præcis det grundlag, ingen af os vil være med til, fordi det for det første, som det er blevet sagt, er lovgivning med tilbagevirkende kraft, og for det andet, fordi det er uanstændigt over for de mennesker, som vi har givet permanent opholdstilladelse.

Så til spørgsmålet, om Tyskland er en bananrepublik. Mig bekendt har Tyskland ikke taget beslutning om at hjemsende bosnienere, der har fået permanent opholdstilladelse. Sagen er den, at Tyskland ikke har givet permanent opholdstilladelse. Det synspunkt, fru Pia Kjærsgaard har: at man ikke bør gøre det, respekterer jeg at hun har. Men jeg er ikke enig med hende i, at man på ubestemt tid ikke skal have permanent opholdstilladelse.

Men det, der er tale om her – til forskel fra det, Tyskland gør – er, at fru Pia Kjærsgaard vil hjemsende folk, der for 3, 5, 25, 30 år siden har fået permanent opholdstilladelse. Det er, for at citere hr. Helge Adam Møller, uanstændigt.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen jeg synes, Dansk Folkepartis argumentation er tankevækkende. Altså, man river nogle tal ned af hylderne, og så vælter man dem ud, selvfølgelig uden overhovedet at sætte noget ind i nogen som helst sammenhæng.

F.eks. fik vi at vide, at antallet af irakere var steget til 7.000. Så er det formentlig meningen, at folk ude foran tv-skærmene skal sidde og ryste og tænke: Hvad så med pensionen? Nu kan vi vel ikke få folkepension mere, og nu kan vi vel ikke få hjemmehjælp, når der er 7.000 irakere her.

Men hvad er det, der er sket i Irak, siden vi har fået 7.000 irakere? Det fremgik overhovedet ikke. Altså, jeg ved ikke, om fru Pia Kjærsgaard har hørt om én, der hedder Saddam Hussein, om fru Pia Kjærsgaard har hørt om Golfkrigen, om fru Pia Kjærsgaard har hørt om systematiske mord på kurderne.

Jeg ved ikke, om fru Pia Kjærsgaard har fulgt med de sidste dage med hensyn til, hvad der skete med de irakiske oppositionsfolk; de var i hvert fald flygtet fra diktatoren, og de havde i øvrigt søgt asyl i Sverige og ikke fået det. De havde også fået afslag, hvis de havde søgt i Danmark. Hvad er der sket med dem, da de tog tilbage til Irak? Er det på den baggrund så underligt, at vi har 7.000 irakere? Var det underligt, at folk i 1930'erne flygtede fra Hitler?

Men der er ingen argumenter hos Dansk Folkeparti i den her sammenhæng. Det er ren skrækpropaganda. Og nogle gange er den oven i købet selvmodsigende. Når det gælder et lille rumænsk barn, er fru Pia Kjærsgaard ude med 0 minutters varsel og forklarer: Det er bare nogle psykologer, der ikke vil have, at vedkommende skal have lov til at være her. Og når det gælder en eller anden prinsesse, er der heller ingen tvivl; så stemmer Dansk Folkeparti for, at vedkommende skal have dansk statsborgerskab med det vons. Men når det gælder folk, der flygter fra tortur, og når det gælder folk, der kæmper for demokratiske rettigheder, så finder de ingen nåde hos Dansk Folkeparti.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg skal ikke komme med mange kommentarer, for denne debat har vi ført med hinanden så mange gange, at der vel næppe kan siges ret meget nyt. Stemmeføringen kan være lidt forskellig fra gang til gang, men på det konkrete niveau må jeg nok sige at meget er gentagelser.

Men der blev stillet et spørgsmål, som jeg godt vil besvare. Jeg tror, det var hr. Tom Behnke, der stillede det, nemlig: Hvorfor sender vi ikke folk tilbage nu, samtidig med at vi starter en oplysningskampagne? Og så blev der henvist til den beslutning, der er taget i Tyskland.

Derfor vil jeg godt rekapitulere, hvad det er, man har besluttet i Tyskland: Man har besluttet, at tidligst den 1. juli vil man begynde tilbagesendelsen af nogle grupper af bosniske krigsflygtninge, men med den meget, meget vigtige tilføjelse, at det skal ske i samarbejde med UNHCR. Det vil sige, at man ikke på nuværende tidspunkt mener, at det er sikkert nok at sende dem tilbage, men at man er begyndt at snakke om et tidspunkt måske omkring den 1. juli.

På præcis samme måde er det i Danmark. Vi er begyndt at planlægge en oplysningskampagne, fordi vi på samme måde som i Tyskland vurderer, at det forhåbentlig kommer til at gå stadig bedre i det tidligere Jugoslavien; så når vi kommer frem til sommer, er det måske i højere grad muligt, at folk vender tilbage.

Opholdsgrundlaget i Tyskland og Danmark er forskelligt, men det var jo heller ikke det, der blev spurgt om, og derfor er det det rette tidspunkt nu at forberede det på igennem en oplysningskampagne.

Når vi har ment, at det var en rigtig måde at gribe det an på, har det også noget at gøre med, at der faktisk er en del bosniere, der efterspørger: Hvordan er det nu, reglerne er i forbindelse med tilbagevenden? Hvad er det for en støtte, vi kan få økonomisk og praktisk? Hvor er det nu, vi skal henvende os, hvis vi skal have noget vejledning? Hvordan er forholdene præcis i det område, som jeg selv og min familie kommer fra? Eller: Hvordan er det, hvis man er i et blandet ægteskab og man kommer fra en bestemt del af Bosnien? Eller en lang, lang række andre ting. Vi vil gerne være med til at give en så solid baggrund som overhovedet muligt for bosnierne, så de kan træffe deres beslutning, dels om det er muligt for dem at forsøge at vende tilbage, og dels også, om tidspunktet er det rigtige.

Et første lille skridt tages i løbet af meget kort tid, hvor der vil gå et orienteringsbrev ud til de bosniske krigsflygtninge, hvori vi på grundlag af de regler, vi har i Danmark i dag – og dem kender vi jo – giver en første orientering. Det kan senere igennem den konkrete oplysningskampagne suppleres med en lang række oplysninger om forholdene i det tidligere Jugoslavien, men på det konkrete niveau er vi som sagt allerede ved at tage hul på det lige i disse dage.

Jeg vil godt lige vende tilbage til den tyske ordning. For i det øjeblik, UNHCR siger til tyskerne: Ja, nu vil man godt kunne lade folk vende tilbage – og i nogle tilfælde måske ligefrem imod de pågældendes egen vilje – bygger

det jo på verdenssamfundets, det vil sige FN's, vurdering af, at nu er der tilstrækkelig stabilt til, at det sker uden fare for den enkelte, men også – hvad der er nok så vigtigt – uden fare for, at en tilbagevenden bliver en trussel mod fredens opretholdelse. Og begge dele er vel vigtige.

Når UNHCR som partner eller rådgiver – kald det, hvad man vil – i forhold til Tyskland siger, at nu er det ved at være sikkert nok, er det jo så viseligt indrettet, at UNHCR også er Englands, Sveriges, Norges og Danmarks rådgiver på det her område. Derfor må man da forvente, at asylmyndighederne i Danmark, men også udlændingemyndighederne i nogle af de andre lande, på baggrund af de samme oplysninger kommer til at tage beslutninger, der peger i retning af, at fremtiden ligger i Bosnien.

Det, jeg konkret mener med det, er, at det ikke er regeringen, der tager stilling til, hvem der skal have asyl i Danmark; det er de uafhængige asylmyndigheder. De bygger bl.a. på oplysninger fra UNHCR, og hvis det er sikkert nok at vende tilbage fra Tyskland, vil grundlaget for udlændingemyndighederne til at meddele asyl i Danmark selvfølgelig også i langt de fleste tilfælde være ikkeeksisterende.

Den sammenhæng er der imellem den danske og den tyske ordening, og derfor er der bestemt ikke nogen mangel på logik i det. Vores lovgivning er forskellig. Det er også sådan, at selv inden for de nordiske lande er lovgivningen forskellig, men i det øjeblik der begynder at vende folk tilbage i større tal fra Tyskland efter samarbejde med UNHCR, vil det naturligvis også spille en rolle for den ageren, som de danske udlændingemyndigheder har. Ikke fordi man vil efterabe Tyskland, men fordi den rådgivning eller de oplysninger, der kommer fra UNHCR, selvfølgelig er de samme i forhold til de enkelte lande.

Derfor er det ikke noget med, at man vurderer tingene vanvittigt forskelligt i nabolande, men alene et spørgsmål om, at der er en forskellig praksis og lovgivning i forhold til det retsgrundlag, man opererer på i de enkelte lande.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg vil godt medgive indenrigsministeren, at min stemmeføring nok ikke er så afslappet som ministerens. Men det skal da ikke, synes jeg, være nogen hindring for, at man får debatteret det her beslutningsforslag.

Egentlig synes jeg måske nok, at ministeren burde have gjort mere ud af i sin svartale at for-

tælle lidt om, hvor mange der egentlig er repatrieret. Hvor mange har benyttet sig af den ordening, vi har? Er det ikke forsvindende få, må jeg så spørge ministeren. Måske har ministeren lige tallene, ellers ved jeg i hvert fald, at ministeren kan få dem.

Så må jeg sige til de andre ordførere, der har været oppe, at det her drejer sig jo fortsat om, at man får en diskussion, om det dog ikke ville være fornuftigt, at Danmark indtog den holdning, at det blev debatteret, om der ikke var mulighed for, at flygtninge kan vende tilbage til de lande, hvor der er opnået fred. Det er trods alt 90 pct. af flygtningene, der er på bistandshjælp. Sådan mener jeg at tallet helt reelt er.

Til hr. Søren Søndergaard vil jeg sige, at det er ikke noget, der lige er revet ned fra hylden. Det er tal fra Socialforskningsinstituttet. De andre tal, jeg havde med herop, var fra Danmarks Statistik. Jamen er der noget mere ædelt – det har jeg da i hvert fald ofte hørt folketingsmedlemmer sige – end netop tallene fra Danmarks Statistik?

Det, jeg synes er beklageligt, er, at der i denne statistik står – og jeg tror ikke, at Danmarks Statistik normalt benytter sig af sådan særlige svulstige udtryk – »kraftig stigning af antallet af udenlandske borgere«. Det er en statistik fra den 16. februar 1996. Det er en ny statistik.

Det, jeg synes er beklageligt, er, at man ikke har set den nogen steder. Man har slet ikke forholdt sig til den. Det er ikke folketingsmedlemmernes skyld. Det, jeg synes er underligt, er, at medierne ikke har omtalt denne statistik, som Danmarks Statistik faktisk selv gør ret meget ud af i overskrifterne. Der er en kraftig stigning i antallet af udenlandske borgere; det står der rent faktisk som overskrift.

Så må jeg lige en passant sige til hr. Søren Søndergaard, at jeg synes, det er lidt pinligt at inddrage to andre sager, altså en privat adoption af et udenlandsk barn, som ikke har spor med flygtninge at gøre, og en indfødsretsmeddelelse til en kongelig person. Hvad er det dog for en gang gøgl fra hr. Søren Søndergaard? Jeg synes ikke, det hører hjemme i den diskussion, vi rent faktisk burde have haft.

Jeg beklager at måtte meddele, at der ikke er en vilje i Folketinget til at starte en egentlig repatrieringsordening, for det er jo i virkeligheden det, det drejer sig om. Altså, man påstår fra nogle partiers side – og jeg vil stadig væk sige mest Venstre og De Konservative – at man går helhjertet ind i denne diskussion, at man

mener noget med de ord, man går og siger. Men det er altså sølle, når man så hører ordførerne i Folketinget.

Jeg må nok sige til fru Birthe Rønn Hornbech – som ellers svinger sig meget op på de her udlændingspørgsmål, synes jeg, – og det gør ikke spor, det er kun godt, at der er nogle, der tager debatten op i medierne: Hvorfor i alverden kan man dog ikke melde klart ud, når man står på Folketingets talerstol? Det er en mangel, at man ikke gør det, mener jeg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 69:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en lavindkomstkommission.

Af Villy Søvndal (SF) m.fl.

(Fremsat 19/1 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg vil godt med det samme sige, at jeg egentlig ikke ser nogen god begrundelse for det forslag, Socialistisk Folkeparti fremsætter her.

Sagen er jo, at vi på mange forskellige måder, i mange forskellige undersøgelser, også meget nye undersøgelser, har et udmærket overblik over fordelingen af indkomst og formue og forbrugsmuligheder i vores samfund.

SF anfører tre grunde til, at man netop nu burde nedsætte en sådan kommission. Den ene er, at massearbejdsløsheden er blevet et varigt

fænomen. Det mener jeg er en forkert begrundelse. Det, der er sket de sidste 2-3 år, er faktisk, at vi har taget et ordentligt ryk nedad i arbejdsløsheden, og alt, hvad vi foretager os som regering, har som hovedformål, at den udvikling kan fortsætte. Vi tror, at det danske samfund over nogle år har mulighed for definitivt at fjerne arbejdsløsheden som et stort, socialt og langvarigt problem for mange mennesker.

Det, der er sket med reduktionen i arbejdsløsheden i det sidste par år, er i virkeligheden et meget værdifuldt og meget stærkt bidrag til en mere ligelig fordeling af forbrugsmulighederne i vores samfund, hvor det omvendt naturligvis var sådan, i hvert fald før, at skatters og sociale ydelsers udjævnende virkning bevirkede den stadige stigning i arbejdsløsheden. Vi oplevede gennem 1970'erne og det meste af 1980'erne en skævere fordeling.

Så siger SF, at skattereformerne i 1987 og 1994 har begunstiget de rigeste. Den begrundelse er også forkert.

Det er i øvrigt meget interessant at se, hvis man studerer det materiale, som bl.a. var fremlagt i Budgetredegørelse 1994 og Finansredegørelse 1995, hvor vi har analyseret indkomstfordelingen, at der selvfølgelig, så længe konjunkturerne var dårlige, blandt de erhvervsaktive aldersgrupper var en svag tendens til stigende ulighed i erhvervsindkomsterne eller i indkomsterne i det hele taget, men at fordelingen af de disponible indkomster siden 1987 trods stigende ledighed har vist sig at være nogenlunde uændret.

Det er samtidig et dementi af de påstande, der fra start af blev fremført om 1987-skattereformens forkerte omfordelingsvirkning.

Jeg har sagt hele vejen igennem om de to skattereformer – og jeg mener, det er rigtigt, og jeg mener, det allerede i tallene er dokumenteret for den førstes vedkommende – at den samlede virkning af at begrænse fradragsmuligheder, lukke huller og nedsætte marginalskatteprocenter, som mere eller mindre har været overskriften på begge ændringer i skattesystemet, ikke er nogen skævere fordeling af den samlede kage.

Man kan sagtens finde eksempler, hvor enkeltpersoner, som så at sige er faldet uden for normalitetsbegrebet, har tjent mange hundrede tusinde kroner og har tjent væsentligt på marginalskattelettelse, men de fleste af dem, der tjener mange hundrede tusinde kroner, har betalt mindst lige så meget i mindre muligheder for at spekulere mod skattesystemet. Det er en af grundene.